

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Čebelarski shodi na Kranjskem — J. Lampe: Praktična navodila za marec. — Iv. Jurančič: Potne slike z občnega zbora. — Fran Lakmayer: Kakšen mora biti čebelar? (Dalje.) — J. Lampe: Med-zdravilo? (Konec.) — Hinko Žirkebach: Čebelarski »rekrute«. (Dalje.) — Fr. Črnagoj: Slikanje končnic. — A. Bukovic: Poročilo o občnem zboru. — Dopisi. — Preklic. — Listnica uredništva. — Mala naznanila.

Čebelarski shodi na Kranjskem.

12. marca v Borovnici v gostivni g. Antona Drašlerja. — Začetek ob treh popoldne. — Predavata gosp. Anton Likozar in tajnik.

19. marca v Kranju v gostivni „Stara pošta“. — Predavajo: gg. Ivan Lampe, Fran Rojina in tajnik. — Začetek ob treh popoldne.

25. marca v Žireh v gostivni g. Valentina Oblaka. — Predava tajnik Bukovic. — Začetek ob eni uri popoldne.

26. marca v Logatcu v gostivni pri „Kramarju“. — Predava tajnik. — Začetek ob treh popoldne.

V Škofjifloki in v Ribnici sta se ustanovili čebelarski podružnici. Poročilo o čebelarskih shodih je moralo izostati. Priobči se v prihodnji številki gotovo. Srčna hvala vsem čebelarjem, ki so se zavzeli za dobro stvar in pomagali shode prirejati, oziroma jih priredili po večini sami.

Tajništvo.

Praktična navodila za marec.

(J. Lampe.)

Do 19. februarja smo imeli sicer jako lepo, toda za čebele neugodno vreme. Solnce na jasnem nebu je razgrevalo opoldne deloma prekoprnela tla do 6 stopinj nad ničlo. Čebele so posamezno izletavale, a veliko jih je ostalo zunaj, kajti v senci so bila tla vedno le zamrznjena in trda kot rog. 20. februarja pa je začelo snežiti, in splošno izpreletevanje se utegne zakasnit. Prav dobro je torej pogodil, kdor je pred novim snegem prislonil svojim slabičem kak meden sat. Z mirno vestjo zdaj lahko čaka, da nastopi južno vreme. Odkiduje naj sneg izpred čebelnjaka, ali pa posiplje s pepelom, da bo preje izkopnel.

Takoj po prvem preletovanju očisti panjevo dno s strguljo in to ponovi večkrat; če pa je mogoče, umij ga z vročo vodo! Ljudstva, ki so izgubila matico, združi s takimi, ki jo imajo. Združujejo pa se ljudstva najboljše takrat, kadar so sita medu in imajo enak duh. Iz previdnosti pripremo med združevanjem matico.

Vsako zdravo ljudstvo zastavi ta mesec zalego, če je že ni preje imelo. Pred vsem se prepričajmo kakega južnega dne o zalogi medu! Pri tej priliki odstranimo neobsedeno, prazno, zlasti pa plesnivo in onesnaženo satovje! Vendar pa čebelnega ležišča ne smemo trgati, ampak primaknemo do njega medenih satov, za temi pa prislonimo toplo blazino! Zmanjšan prostor se lažje greje, in gorkota jim je zdaj še bolj potrebna, kakor po zimi, ko niso bile zaležene. Kdor ima med v satovju, jim ga ne bo zamudil dati, saj ta mesec se zaloga veliko hitreje krči, kakor preje; kdor pa takega nima, poklada naj potrebnim kake tri večere po vrsti po pol do 1 kg nerazredčenega pitanca. Z medom, razredčenim z vodo, ta mesec navadno še ne smemo pričeti klasti, ker zato je treba toplejšega in stanovitnejšega vremena. V sedanjem spremenljivem bi se preveč čebel izgubilo, ostale bi ne mogle obilnejše zalege dovolj greti, in posledica bi bila oslabela ljudstva, če ne celo prehlajena zalega. Kdor pa nima medu v satovju, pa iztočenega in zanesljivega pitanca tudi dobiti ne more, pomaga naj si v sili s kandisom, belim ali rumenim. Kandis je vedno toliko vlažen, da ga čebele ližejo in se pri življenju ohranijo, zlasti, ako ga imajo nad seboj, recimo v vehi, kjer ga obenem tudi grejejo. Drugo, pa tudi le nepopolno nadomestilo medu je sledeče, ki naj služi takim, ki imajo vsaj nekaj medu, pa veliko potrebnih ljudstev. Med 1 kg dobrega medu umesi se 3 do 4 kg kakor moka drobno zmletega sladkorja. Tudi ta hrana je le za silo, vendar pa boljša, kakor kandis.

Napajanja čebel ne imejmo za brezpotrebno novotarijo! Ali so naši pradedje napajali ali ne, o tem naj se pričkajo drugi, nam je dognano, da se le tista ljudstva čvrsto razvijajo, ki po zimi, zlasti pa spomladi niso trpela žeje. Najobčutnejša potreba napajati pokaže se, če po lepih dnevih zapade sneg in čebele po več dni ne morejo iz panja. V takem slučaju je že kepa južnega snega, pritisnjena na panjevo brado, neprecenljive vrednosti. Toda slabi čebelarji bi bili, če bi čakali najhujše sile, če bi ne bili našli za svoje

panje pripravnejšega načina napajati jih z nekoliko osoljeno ali s sladkorjem oslajeno, ne premrzlo vodo.

Medu za pitanje ne hranimo v čebelnjaku in pazimo, da z njim ne nakapamo po tleh, ker to privabi roparice, ki zdaj spomladi kaj rade planejo po brezmatičnih, pa tudi po drugih panjih, ki imajo sicer matice, pa so po zimii oslabei.

Potne slike z občnega zbora.

(Iv. Jurančič.)

„Kdor nikamor ne gre, od nikoder ne pride“, pravi znani stari pregovor. Včasih me je vprašal kdo izmed tovarišev-čebelarjev, ko sem se vesel odpravljaj na pot k občnemu zboru v Ljubljano: „Zakaj greš; ali se ti izplača, ali je toľtoli pomenljivo?“ „Za občni zbor“, odgovarjal sem, „ni moja malenkost prav nič pomenljiva, pač pa je občni zbor in sploh potovanje za me pomenljivo in zamore pomenljivo postati še za naše čebelarstvo v splošnem oziru“. In slutim, da bo res tako. Pot na zadnji občni zbor je bila že sama na sebi kaj zanimiva.

Od doma napotila sva se dva čebelarja v družbi tovariševe soproge. Vzel sem nekaj strokovnih časnikov seboj, da bi se na vlaku ne dolgočasil. Na tretji postaji je prišla v našo družbo neka bolj ostarela gospa; videlo se je, da je iz boljšega stanu. Mislili smo, da se pelje najbrž proti jugu v kako zdravilno kopališče. Ko smo svoje reči uredili ter se nekoliko pomirili v vlaku, vzel sem nek čebelarski časnik v roki, da bi čital. To videvši stara gospa, ki je sedela ravno na moji desni, se kar zavzame ter reče: „Vi ste čebelar?“ Ko ji pritrdim, vzame list, ga nekoliko prelista ter mi ga hitro zopet vroči. Ni ga čitala ona in tudi jaz nisem več prišel do tega; kajti vnel se je živahen pogovor, ki se je seveda sukal samo okoli čebelic in medu, ter ga ni zmanjkalo, dokler se nismo ločili.

Razlagala nam je omenjena gospa marsikaj, kar je doživela v čebelarstvu; njen rajnki soprogo bil je baje čebelar in ona mu je pri tem vrlo pomagala. Pravila je, kako je prvokrat ogrebala roja. Ta je namreč sedel na visoko drevo; dolgo lestvico si je pristavila ter splezala po njej do roja. V eni roki je držala slamnat panj, z drugo je pa pometala čebele. Dasi so ji v tem nevarnem položaju od strahu noge trepetale, ter še soprogo spodaj kričal nad njo, češ naj gre takoj doli, da se ne ubije, vendar je spravila roja srečno z drevesa. Ko je sedaj to nevarnost prebila, podvojilo se ji je veselje in pogum ter je v prihodnje še z večjo vnemo se lotevala enakih opravil. Rekla je, da so jo čebele večkrat tako opikale, da vsled oteklin dalj časa ni nič videla, vendar vse to je ni oplašilo. Kaj dobro je pripovedovala, kako se je s časom marsikaj priučila. Izkušala je namreč roje siliti, da so se hitro in nizko vsedali. Za to si je pripravila vode, brizgalnico in — samokres. Kakor hitro je bil ves roj iz panja, brizgnila je vode nad roja, potem pa (v stran, ne med čebele) vstrelila. Tako je ta premetena ženska ponarejala nevihto, in čebele so baje res mislile, da deži in grmi ter so se hitro usedle. Vsi smo se pri

tej izjavi do dobra nasmejali, vendar pa ni dvomiti, da bi to, zlasti ta umetni grom, ne imelo res kaj praktičnega pomena; vsaj več gotovo, nego ona znana „godba“: žvižganje, ropot in zvonjenje s kosami, ponvami itd. Iz tega in še iz nadaljnjih pogovorov smo posneli, da je bila gospa precej izvežbana v čebelarstvu. O svojih družabnih razmerah je izjavila, da je eden njenih sinov doktor zdravilstva in profesor na vseučilišču, drugi je častnik itd. itd. Tako nam je skoraj prenašlo potekel čas v tej prijetni družbi med „stvarnimi pogovori“; kar iznenadil nas je vlak, ki se je ustavil v „slovenski stolici“, beli Ljubljani. Tukaj smo se poslovili; mi smo izstopili, gospa se je pa peljala proti Trstu, kjer stanuje pri svojem sinu-častniku.

Kako se nam je godilo v Ljubljani pred zborovanjem, vas ne zanima vedeti, ker nismo prišli s čebelami v dotiko; samo toliko lahko rečem, da smo se imeli prav imenitno. Tudi o zborovanju ne nameravam pisati, ker je to naloga g. tajnika, ki bo gotovo to stvar izvrstno rešil.

Preostaja mi torej le omeniti, kaj in kako se je godilo po občnem zboru. Sešli smo se namreč po zborovanju na prijeten čebelarski razgovor. Pozdravljali smo se stari prijatelji ter se seznanili z novimi. Ni nam zmanjkalo besedi, vedno gosteji in bolj šumeč je postajal razgovor, ki je zadeval zdaj čebele, zdaj panje, zdaj čebelarje, zdaj spet društvene zadeve itd. Dragi moji! Zdaj šele vam lahko odgovorim, zakaj grem tako z veseljem na občni zbor. Tukaj namreč, ko pridejo čebelarji, znanci in prijatelji iz vse Slovenije (vsaj naj bi prišli iz vseh dežel), se vnema in navdušuje srce za našo stvar, za društveno gibanje itd. Ko se snidemo po preteku enega ali več let zopet dragi prijatelji, ali se tukaj med prijaznimi pogovori ne rodi in goji prijateljska vez, sloga in ljubezen, ki naj družijo vse slovenske čebelarje?

Pa še nekaj omenim, zakaj je bil ta zadnji občni zbor za me pomenljiv. Sreča je namreč hotela, da je bilo na dan občnega zbora ravno 20 let, kar sem se začel baviti s čebelarstvom. Torej med svojimi najdražjimi prijatelji sem obhajal dvajsetletnico. A obhajal sem jo tiho, nikomur nisem omenil nič o tem, da bi naše prijete družbe brez potrebe ne nadlegoval; saj nam istotako ni zmanjkalo govornice, dokler nam ni bil usojen razstaneč.

Parkrat bil sem sam iz Štajerske na občnem zboru, sedaj bili smo pa trije in še eno „matico“ smo imeli seboj, zato so nas pa res tudi naši bratje Kranjci tem živahneje pozdravljali. Prihodnje leto pa vrli Kranjci tudi vi k nam pridite v večjem številu; ta vzajemnost bodi podlaga društvenemu življenju in napredku našega čebelarstva!

Vsakokrat se torej še številneje shajajmo na zborovanjih, vsi kraji naše slovenske domovine naj bi bili zastopani! Potem bo v doglednem času čebelarsko-bratska ljubezen objemala vso Slovenijo. To bila bi tedaj nekaka vaja in predpoda onih plodonosnih čebelarskih potnih shodov, kakršne prirejajo drugi narodi in katerih si tudi mi Slovenci želimo ter jih bomo tudi gotovo doživeli, ako bomo delali, kakor čebelice enega panja, **vsil složno** za blagor in napredek našega čebelarstva!

Torej na čebelarskih zborovanjih v velikem številu na svidenje!

Kakšen mora biti čebelar?

(Piše Fran Lakmayer.)

Dalje.

Pravega navdušenega čebelarja mora torej zaljšati ponižnost. Kakor hitro bi se začel domišljevati, da že vse vé, da je dosti izkušen, da mu njegova vednost v čebelarstvu popolnoma zadostuje, je v čebelarski stroki že za en korak nazadoval. Ponižno ocenjevanje svoje zmožnosti, znanstva, izkušnje, ga bode sililo naprej, nadcenjevanje ga pa potisne nazaj. Tako je pri vseh stanovih in torej tudi pri čebelarjih, naj že v čebelarstvu iščejo le zabavo ali pa edino vir svojih dohodkov.

Nauk iz tega za nas vse čebelarje — brez razločka — je torej ta: Učimo se, berimo, poizkušajmo, poslušajmo tudi mnenja, navodila drugih v vsi ponižnosti, da bomo res čebelarji strokovnjaki!

Na ponižnost naj se pa naslanja potrpežljivost. Bodimo potrpežljivi!

Mislím, da ga ni človeka, ki bi ljubil naravo in ne bi ljubil živali. Mnogi, ki se za nje zanima, prizadeva si jih spoznati. A ker jih je preveč, zato si izbere eno ali drugo vrsto in teh organizem, življenje, potrebe in hoče to natančno spoznati. Mnogi se pa zopet za spoznanje vsega tega veliko ne brigajo, njim je veliko več za dobiček, ki jim ga lahko nekatere živali, zlasti domače, ponujajo.

K prvim prištevamo naravoslovce, k drugim pa živinorejce. H katerim spadajo čebelarji? Kakor bi kmetom ne škodovalo, ako bi vse to, kar naravoslovci vedo o domačih živalih, tudi oni vedeli, tako bi gotovo tudi čebelarjem ne škodovalo, ko bi svoje živalce čebele prav dobro spoznali, namreč njihov organizem, življenje, potrebe.

Kdaj pa čebelar vse to izvé? Ali tekom enega leta? Oh, k temu je treba celo vrsto let! Čebele opazovati, to in ono poizkušati, brati, poslušati druge, učiti se! In vendar koliko jih je, ki hočejo že tekom enega leta biti učeni, vsegavedni.

Vsem tem kličem: bodite potrpežljivi!

Če hočeš daleč priti, moraš dolgo hoditi ali voziti se. Takoj ne prideš k svojemu cilju. Tako mora imeti tudi čebelar, če hoče postati strokovnjak, veliko izkušnje, znanja, a vsega tega mu ni mogoče pridobiti tekom enega — nekaj let.

Le počasi! Vsako leto te bode v čebelarstvu s kako posebnostjo presenečilo.

Najnepotrpežlivejši človek na svetu je menda čebelar-začetnik. Vse hoče imeti, kar pri drugih vidi. Tu zagleda lep paviljon, poln lepih panjev — in njegov izdihljej? „Ah ko bi tudi jaz takega imel!“ Če ima toliko denarne zaloge, nabavi si razno potrebno in še več nepotrebne orodja, dá napraviti nove panjove, postavi si lep čebelnjak in prične takoj čebelariti „na debelo“. Izkušenj, čebelarskega znanja ima paše „na drobno“.

Mogoče, da še dobro ne loči matice od doraščenih čebel, trotovskega od čebelinega satja!

Pa pričel je. Ker sliši ali bere, da je najbolje med po točilu iztakati, kupi si točilo. Priporoča se umetno satje. Naroči si stroj za svoje izdelovanje. Paca in paca! Vse skupaj nič ni! No slednjič se mu jih nekaj „za silo“ posreči. Brž jih nekaj pritrdi v satnike, četudi nepravilno, in jih nese v čebelnjak. Obesi jih v panj — kam? V sredo vališča kar tri skupaj. Nasledek? Prehlajenje zalege! Jesenske kvatre so tukaj. Sedaj se iztaka med iz satja. Med je sedaj zrel. Dobro! Iz shrambe prinese se novo točilo. Umije se in osnaži.

Naš čebelar se spravi v čebelnjak in išče medeno satje. Medu malo, čebel malo, usmrajenega satja dosti! Točilo niti ne zaškriplje. Navdušenje za čebelarstvo pojema. Kako bi tudi ne, po tolikem neuspehu! On ga seveda ni kriv, ampak slaba čebelna paša, slabo vreme, slabi nerodni panjovi, slabe čebele, neugodni kraj. Drugo leto morda še poskusi, a ker tudi to leto ni zaželenega uspeha, proda vse in čebelarstvo obesi na kljuko.

Zakaj ni bilo uspeha? Zato ker je bil nepotrpežljiv!

Ko bi bil pričel čebelariti s tremi panjovi v čisto priprostem čebelnjaku in si kupil kako dobro čebelarsko knjigo, naročil se na čebelarski časopis, čebele opazoval, poizkušal previdno to in ono, pa tudi izkušenega čebelarja od časa do časa obiskal, ga poslušal in poprašal, potem bi gotovo ne bil imel že prvo leto take, ali pa najbrže nobene škode. Drugo leto bi poizkusil čebelariti s 5 ali 6 panjovi in se zopet potrpežljivo potrudil čimdalje tembolj vglobiti v spoznanje čebel samih, njihovega življenja in potreb, pri vsem tem bi se pa vadal tudi praktičnega čebelarstva. Tako bi si polagoma zaslužil nositi ime „čebelar“. Če pričneš čebelariti s par panji, nimaš v slučaju, da se ti prvi poskusi ponesrečijo, take škode. Iz učenca ne postane takoj mojster. Torej bodi potrpežljiv posebno ti čebelar-začetnik in ne misli, da moraš takoj vse imeti, kar pri drugih vidiš, ali pa vse poizkusiti, kar si drugi starejši čebelarji poizkušati dovolijo. Izkušen čebelar je podoben izurjenemu akrobatu, ki si lahko dovoli različne vratolomne skoke, pri katerih bi si drugi gotovo noge, če ne vrat zlomili.

(Dalje prihodnjič.)

Med - zdravilo?

(J. Lampe.)

Konec.

Iz navedenega je razvidno, da je med kot najložje prebavljivo, najbolj redивно in krepcajoče živilo, za ohranitev našega zdravja neprecenljive vrednosti. In ker med ni umeten izdelek kake tovarne dvomljive snažnosti in poštenosti, ampak ga nabirajo najčednejše živalce iz cvetja, ki je vzor krasote, pričakovali bi po vsi pravici, da ga bo znal človeški rod tudi primerno ceniti. V starodavnih časih je pač bilo tako, to povzamemo ne le iz sv. pisma,

ampak tudi iz egiptovskih starin in celo iz kaldejskih klinopisov, ali dandanes je drugače. Sedanji človeški rod je lahkovoren in zaslepljen. Čarovnikom in mazačem sicer ne verjame več, verjame pa kričoči reklami sebičnih izdelovavcev raznih redivnih in krepčajočih sredstev, sokov in mok, ki se množe med zdravili, izpodjedajo medu tla in se umaknejo še le, ko so si njih izumitelji napolnili žepe s tisočaki, če ne celo milijoni. Kakor osirotelo dete umika se med s pozorišča, reklama mu je mačeha in cena mu pada. Ne razvneli bi se tako čez te zajedavke, če bi se ne šopirile z lastnostmi, ki dičijo naš med in če bi se ne prodajale po desetkratni in še višji ceni, kakor se prodajajo najboljše vrste medu.

Neozdravljiva rakrana današnjega človeškega rodu in zaklet sovražnik medu je tudi alkohol ali opojne pijače sploh. Alkohol se ne zadovolji z denarnimi žrtvami, nego zahteva zdravje svojih častivcev, zahteva milijone rodbinskih sreč, pa niti ne potrebuje reklame več, on vlada. Lasti si prednosti medu, češ, da pospešuje prebavanje. Dokazano pa je, da se prebavanje po povžitem alkoholu zakasni in zavleče. Misli se, da nekatere opojne pijače rede. Tudi to ni res, ker niti nimajo redivnih snovi, ali pa tako malo, da kot take ne pridejo v poštev. Trdi se, da dajejo moč. Tudi ta je le navidezna, o čemur se prepriča dotični sam, ko se je streznil. Nepristransko opazujočemu ni ostalo skrito, da je neko globoko segajoče nasprotje med alkoholiki in prijatelji medu in sladkih reči sploh. To nasprotje je tako staro, kakor alkohol. Nepokvarjen, otročji želodec se stresa pred alkoholom, po medu pa koprni; ravno nasprotno pa opazujemo pri človeku, ki je vdan pijači. Iz tega sledi, da je v medu iskati zdravila proti pogubnemu alkoholizmu. Zato ne smemo priporočati, da bi se rabil naš med v izboljšanje likerjev, da bi se iz njega delala opojna medica, ker to bi se reklo alkoholu hlapčevati, njegovo nadvlado priznati in svoj lastni pridelek zaničevati.

Ni ga živila, ki bi se ne dalo z raznimi pridevki izboljšati, dasi je večjidel tudi samo zase užitno. Jedi se solé, voda se okisa, mleko in celo sadje zahteva razvajan želodec oslajeno, le med je tako popoln, da se ne da izboljšati, ker vsak popravek bi mu bil le na kvar.

Lažje je bolezní se izogniti, kakor bolezen zdraviti. Kakor na zdravem deblu ne raste mah, tako se zdravega telesa ne prime bolezen. Zdravju prvi pogoj je prikladna hrana; izmed prikladnih najprikladnejša pa je med. Zdravemu želodcu, kateremu olajšave pri prebavanju ni treba, je med sicer poboljšek, če ne celo potrata. Zdrave in spočite roke požeje po delu, noge po hoji in zdrav želodec po hrani; utrujenim pa je odmor potreben. Kdo je, ki bi si nikdar ne privoščil kake potrate? Največ potrate je pri pijači, kar pa za nas čebelarje v obče ne velja. Zato pa ne bodimo tesnosrčni, ako se pri nas izprazne nekaj več medene posode, kakor pri sosedu, ki ni čebelar. Ne le, da smo pridelali med doma, odvrnil nam je tudi za hrano, zraven tega pa nas je ohranil zdrave in trezne, pridobili smo na ugledu, in vest nam ne očita, da smo tratili čas in denar v gostivni.

Je pa vendar pomislek proti breskrbnemu in neomejenemu uživanju medu in marsikatera skrbna mati je že odrekla svojemu malemu ljubljénčku slaščíco,

ki bi mu jo bila sicer iz srca rada privoščila. Opazujemo namreč, da imajo najslabše zobe tisti otroci, ki posebno hrepene po slaščicah. Da, slabi zobje in med so res v zvezi, toda v čisto drugačni, kakor se navadno misli. Opo-rekati se ne da, da bi ne bile škodljive slaščice, kakoršne se dobe po sejmi-h in drugod po jako nizki ceni, saj so narejene iz sirupov z raznimi kislimi in jedkimi primesmi, ki škodujejo zobem in prebavilom; ugovarjamo pa z vso odločnostjo trditvi, da bi bil med kedaj povzročil slabe zobe. Naravno je, da otroci s slabimi prebavili potrebujejo in pože-le lahkoprebavljivih jedi, kakor je v prvi vrsti med. Ker pa medu ne dobe, segajo po nadomestilih, kakor to store v sili tudi čebele. Ustna slina takih bolehnih otrok je kisl-a in ta kisl-a slina je, ki jim razje zobe, ne pa med, katerega niso dobili, ko so ga potrebovali; če bi ga pa bili dobili, imeli bi skoraj gotovo zdrave zobe.

Dejstvo je, da pogreša med reklame. Dobra reklama je umetnost, kakor kaka druga, in kdor jo zanemarja ali celo prezira, ne razume sedanjosti. Reklama pa stane žrtev, ki se zdaj boljše, zdaj slabše, zdaj hitreje, zdaj kasneje vračujejo in obrestujejo. Kako delati reklamo za svoj med, ali s kakšnimi priporočili in na kak način se odjemavci privadijo nanj, učimo se od drugih narodov. Zjedinjene države severne Amerike pridelujejo primeroma največ medu na svetu, pa izvaža se ga skoraj nič, ker se vsled dobre reklame ves doma proda, in kako proda! Enak vzgled nam je v malem Švica, kjer letoviščarji pokupijo ves med, ki se tam pridel-a in še nedostaja ga. Tudi naša, po prirodi krasna dežela, zlasti Gorenjska, privabi od leta do leta več letoviščarjev, in na nas je, da ga jim ponudimo, ker drugače je prodajati med po 2—3 krone kilo, kakor ponujati ga kupcu, ki ga plača komaj po kroni. Pred vsem moramo znati v čislih imeti svoje blago s tem, da ga tudi sami uživamo, ker vzgled je vedno najboljša reklama. Kedar ga uživamo, ne skri-vajmo se, kakor bi se sramovali, ampak jejmo ga očitno, jejmo ga pa tudi ukusno. V ta namen omislimo si pripravne steklene in porcelanske posode, kakršnih dobimo na sejmi-h, še bolj pa v večjih steklarskih zalogah na izbiri. Ne štedimo tukaj, saj to je del reklame, in ti stroški se nam bodo prej ali slej obilno obrestovali. Ko imamo med in posodo, moramo pa tudi znati med jesti. Da marsikdo ne zna medu jesti, razvidimo iz opetovanih vprašanj, ki se tičejo naših, lani in letos objavljenih člankov o medu. Ker nas veseli, da smo vzbudili zanimanje, objavimo hvaležni na tem mestu način, kako jesti med, da ne grešimo proti običajem boljših krogov in vzbudimo poželjenje po njem tudi pri takih, ki smatrajo naš med neprikladnim za bogato, recimo, potratno mizo. V ta namen imejmo vedno nekaj steklenic otajanega medu, ker le tajan med blesti s svojimi dobrimi lastnostmi, le otajan med je za gosposko mizo prikladen. Otajamo pa ga, če postavimo steklenico s strjenim medom v pisker z mrzlo vodo in to polagoma na ognjišču segrejemo. Ako bi postavili steklenico takoj v vročo vodo, bi nam počila. Tako otajan med ostane precej časa tekoč. Na steklenico prilepljena etiketa naj pove, da je v njej pravi cvetlični med, ime čebelarja, ki za to jamči, množino, leto in dan, kadar je bil natočen, pa tudi ceno. Jé naj se med s kovinasto žličico, iz majhne plitve, steklene ali porcelanaste posode, postavljen-tik pod brado, ali pa s kruhom iz bližnjega

krožnika, kamor ga je naložila pazna gospodinja v podolgostih koscih, izrezanih iz sredine hleba, enako, kakor se rabi pri mehko kuhanih jajcih. Da mora biti za vse slučaje v bližini tudi umivavnik s čisto vodo in snažno brisavko, je ravno tako umevno, kakor to, da je med jedjo najpripravlnejši čas, da se govori o medu in njegovih dobrih lastnostih, s katerimi pogostovavec pač ne bo prišel v zadrego. Za posebno slaščico velja poletni med v snežnobelem, mladem satovju. Košček takega medu na malem porcelanskem krožniku, zraven katerega se položi ličen, mal nožek ali tako imenovano desertno opravo, je pa zares tako vabljev, kot bi bil pripravljen angeljem, ne pa ljudem. Če pa je treba odrasle spodbujati k jedi, paziti moramo na otroke, da ne prekoračijo prave meje. Da se to včasih pripeti, krivi so starši in varuhi, ki jim ne dajo medu, ko ga potrebujejo.

Tudi kot pijača se da med jako dobro rabiti. Slabotnim otrokom in prebolelim kuhati je pšeničnih ali rženih otrobi $\frac{3}{4}$ ure v vreli vodi. Odcejeni vodi primešati je medu in še $\frac{1}{4}$ ure kuhati. Taka pijača je zelo redivna in krepčajoča. Kruh v njej namočen jim bo zelo ugajal in hvaležni ga bodo zaužili.

Pisatelj tega članka pa medu nikdar ne pogreje. Uživati hoče neizpremenjeni, sveži duh medečega cvetja in pristni okus cvetličnega nektarja. V ličen vrč z okrašenim kovinastim pokrovom ulije si po večerji tekočega medu, vanj pa brizgne iz sifona sodavice in gotova je peneča pijača, katere bi se smel veseliti vsak knez. Za navadne dni je navaden ajdov med, za posebne prilike pa, kakor je ravno nocoj, ko zvršujem svoj članek, s katerim prestavi med iz zakajene kuhinje umazane čarovnice na gosposko mizo, kjer se lesketa brušeno steklo in rožlja srebrno namizno orodje, za to priliko mora biti najboljši med, doma natočen lipov med. Kaj če tudi zunaj temna noč in naj že pritiska mraz, v razsvetljeni in zakurjeni sobi je prijetno, in pri taki pijači zaidejo misli pod duhtečo lipo, na ušesi doni čarobni šum naših neutrudljivih čebelic, ki letajo od cveta do cveta, poželjivo srkajoč nebeško roso, ki polni zdaj ta vrč. Nehote seže roka po njem, navdušeno ga dvigne, in pije na zdravje vsem slovenskim čebelarjem. — Na zdravje!

Čebelarski „rekrut“.

(Spisal Hinko Zirkelbach.)

Dalje.

Ko je bila glavna ovira odstranjena, sem se lotil z vso vnemo čebelarstva. Najprvo sem skrbel za teoretično podlago o čebelarstvu. V ta namen si kupim slovensko knjigo „Umetno čebelarstvo“, potem dvojce precej debeli nemški, dvojce nemški mi je posodil gosp. tajnik Buković, in od sosednega čebelarja sem dobil dva letnika „Slovenskega čebelarja“ ter pazljivo in pridno čital. Tudi k očetu Pavlinu sem se večkrat oglasil, kjer sem opazoval prakso in povpraševal, kar nisem razumel v knjigah.

Toda s samo teorijo še ne postanem čebelar, treba mi je čebelnjaka, panjev in čebel. Izpočetka sem mislil, da pojde vse bolj gladko. A sedaj so

se šele pričele skrbi, težave in stroški. Na noben način se nisem mogel odločiti, kakšen čebelnjak naj si postavim, za koliko panjev, in kake vrste naj bodo. Vsled nedostajanja prostega časa itak nisem mislil imeti veliko, samo bolj za zabavo in kratek čas. Oblezel sem vse znane čebelarje, jih popraševal za svēt, a vsak mi je svetoval drugače. Iz te zadrege me je naposled rešil blagajnik našega čebelarskega društva, gosp. Babnik s tem, da mi je pokazal neko Gerstungovo brošuro, kjer je bil narisana in opisan Gerstungov paviljon za 30 panjev, rekoč: „Kaj takega si napravite, to bo imenitno in praktično, ravno dovolj veliko, ker mislite imeti čebelarstvo le bolj za zabavo.“

Prvi hip mi je bil všeč tak čebelnjak, ravno kakor nalašč zame: dovolj velik, pripraven in lep; zato sem sklenil, da si takega naredim, naj stane kolikor hoče. Izvršitev takega čebelnjaka zahteva tudi spretne roke. Vedel sem, da bi ga lahko izvrstno in lično naredil moj tast, samo prositi se ga nisem upal, ker se mu, hvala Bogu, ni treba več ukvarjati z delom. Naposled se pa le ojunachim ter ga uljudno poprosim, če bi bil tako dober in mi naredil pozimi tak in tak čebelnjak. In res, prav rad je mož uslišal mojo prošnjo ter ga izvršil prav mojstrsko in še celo brezplačno, le materijal sem kupil, a še tega ne vsega.

Da si bodo cenjeni čebelarji lahko v duhu predstavljali, kakšen je moj čebelnjak, zato naj ga kratko opišem:

Čebelnjak je trostranski Gerstungov paviljon za 30 nemških panjev, nepobarvan, samo parkrat prevlečen s firnežem, to spomlad pa ga bom pobarval s temnozeleno barvo, robove pri okraskih in stebrih pa temnordeče, kakor sem videl pri neki vili. Stoji na s cementom zidani podlagi. Vsaka stran je 2 $\frac{1}{2}$ m dolga in 3 m visoka. Na vsaki strani sta dve vrsti panjev, v vsaki vrsti po pet. Ker se gerstungovci opravljajo od zgoraj, je med vsako vrsto panjev 60 cm praznega prostora. Ta prazni prostor zapira od zunaj 1 m 88 cm dolgo in 60 cm široko okno, razdeljeno v štiri dele. Takih oken je šest. Zadej je vhod, ki ga zapirajo steklene vrata. Streha je krita z deskami in povrhu še z debelim terovim papirjem; kap odpeljavajo trije žlebovi.

Na levi strani vrat visi vremenska hišica, v kateri je minimum-maksimum-termometer, barometer, hygrometer, kar sem pričel s 1. februarjam z vremenskim opazovanjem. S 1. aprilom pričnem tudi z vsakdanjim tehtanjem panja, kakor je to opisal gosp. Žnideršič v „Čebelarju“ 1902. Tudi za to potrebne tabele, ki so bile v „Čebelarju“ natisnjene, sem si priredil. Zdaj vpisujem trikrat na dan, in sicer ob 7. uri zjutraj, ob 2. uri popoldan in ob 9. uri zvečer.

V čebelnjaku je mizica, da lahko berem in pišem, v poletni vročini pa tudi zadremļjem, če mi ravno čas pripušča, saj čebelnjak se dobro zapre, da ni prepilha in ne morejo notri čebele, ki bi me motile.

Govoreč ravno o čebelnjaku, naj še omenim, da nisem smel kar tako meni nič tebi nič postaviti čebelnjaka, kakor na pr. na deželi. Imeti sem moral stavbinsko dovoljenje, sicer bi lahko dobil nekega dne magistraten ukaz, ga takoj podreti, kar bi mi gotovo ne bilo ljubo. V to svrho sem na magistratu vložil načrt, njega posnetek in prošnjo za dovoljenje, vse postavno

kolekovano, kakor za hišo. Prišla je komisija in sosedje ter mi odkazali, koliko mora biti čebelnjak odmaknjen od sosedu. Ko je bil čebelnjak postavljen, prositi sem moral zopet komisijo, da mi je dovolila njega uporabo. To sem omenil zato, da se bo vedel ravnati, če kdo misli postaviti v Ljubljani čebelnjak.

Gerstungov čebelnjak zahteva tudi Gerstungove panje, ali kakor jih imenujemo zdaj — nemške; če je že čebelnjak natančno izvršen, naj bodo pa še panji natančni, kakoršni morajo biti, ne samo glede notranje mere, marveč tudi glede zunanje oblike. A natančno po originalih izvršenih tu ne izdelujejo. Obrnil sem se sicer zanje na tvrdo Bilc v Il. Bistrico, a bila je takrat ravno prenehala. Iz Nemčije naročeni so pa zelo dragi, osobito voznja in carina.

(Dalje prihodnjič.)

Slikanje končnic.

V predzadnji številki preteklega leta je pisal „Slovenski Čebelar“ o poslikanju končnic in pristavil, da slika panjeve končnice ceni primerno neki France Zabavnik iz Šmarce pri Kamniku.

Ceni primerno — in cena za veliko končnico je bila imenovana 60 vin! — To se bere tako sumljivo, da človek ne ve pri čim da je! Ker je cena nizka, je slikanje temu primerno „pod vsako kritiko!“ Tako sem modroval sam s seboj, a se slednjič vendar odločil, da pošljem 10 končnic omenjenemu „slikarju“ v poslikanje, kar sem res storil.

Nestrpno sem pričakoval, da dobim končnice vrnjene. No, slednjič jih res dobim, pa jih s strahom vzamem iz zavoja, kajti: rajše nič, kakor dovršeno mazaštvo v slikanju.

No, strah je bil nepotreben: slike so me nad vse zadovoljile! Ogledoval sem vsako končnico s kritičnim očesom in reči moram, da sem skoraj pri vsaki vskliknil: „Kaj je mogoče, da izvrši ta mož tako delo za borih 60 v.?“

Nekatere slike, n. pr. mož, ki peče kostanj, deklici in zajec, rendez voqs itd. so bile naravnost dovršene. Celo nemškega Viljema sem takoj spoznal, čeprav bi mi bil ljubši namesto njega naš Franc Jožef I. Malo pisano sem pogledal „olympijana“, ki je ukradel lepo zemljanko in ji niti „interfata“ ni oblekel, pa jo tira skozi zračne višine. Tej bom skorej moral preskrbeti kako krilo!

Kratko: slike so res dobre in cena za te nikakor primerna. To je najbrže mož pri izdelovanju že sam opazil, ker mi je obenem s končnicami poslal tudi izjavo, da jih nadalje nikakor ne more delati izpod ene krone.

Tudi to še ni pretirana cena; zato sem mu poslal v poslikanje še nadaljnjih 27 končnic.

Vsem prijateljem čebelarjem pa — osobito onim, ki imajo polno našpikane mošnjičke — priporočam, da si puste končnice slikati pri gospodu Zabavniku, in zagotovim jih, da jim tega ne bo žal. Črnag'oj.

Poročilo

o občnem zboru „Slovenskega čebelarškega društva“, ki se je vršil dne 16. februarja ob pol 10. uri v mali dvorani „Mestnega doma“.

Poroča tajnik A. Bukovic.

Udeležba občnih zborov društev je nekako merilo njih življenske moči. Čim delavnejše je društvo, tem večje udeležbe je pričakovati. Delo, resno delo v društvu mora roditi uspehe, in slednji izbude zanimanje članov za zборе, ki jih sklicuje društvo. Dasi je naše društvo v pretečenem letu lepo napredovalo, ni bil letošnji občni zbor tako dobro obiskan ko lanski. Zborovalo je kakih 35 članov. Pičlo udeležbo pa pripišimo le neugodnemu času zborovanja. „Slov. čeb. društvo“ je vedno v zagati, ko je treba določiti dan zborovanja. Nekaterim članom ni nedelja všeč, drugim zopet četrtek ne, sobota tudi ni pripravna, ker se ljudem domov mudi... Kdaj naj potem zborujemo?!

Slučaji, ki so se obravnavali, so dali občnemu zboru živahno lice, in zborovavci so imeli priliko dokazati, da so čebelarji tudi zelo potrpežljivi.

Podpredsednik gosp. Anton Žnidaršič je otvoril zborovanje, pozdravil zborovavce, zlasti gosp. ravnatelja Pirca in zastopnike „Slov. čeb. društva za Spod. Štajersko“, gg.: Ivana Jurančiča, Tomislava Kurbusa in Ivana Strelca z gospo soprogo. Naznanil je odstop dosedanjega društvenega predsednika g. Frana Črnagoja in predlagal, da se mu izreče najsrčnejša zahvala za njegov trud in požrtvovalnost, s katero je vztrajal več let na svojem mestu, posebno še z ozirom na to, da je prevzel mesto predsednika v onih kritičnih časih, ko se je društvo borilo za svoj obstanek. (Klici: „Dobro!“)

Gospod podpredsednik je dalje naznanil, da ne more podati obširnejšega poročila o društvenem delovanju ker se vsled preobilnih poslov pri uredbi svoje tovarne ni mogel udeležiti vseh sej, in je pozval poročevavca, da poda:

Poročilo tajnikovo.

Društveni tajnik je v kratkih besedah očrtal delovanje društva v minulem letu. (Podrobnosti delovanja so razvidne iz poročil o odborovih sejah.) Omenil je nadalje, da se je na Spod. Štajerskem ustanovilo samostojno čebelarško društvo s sedežem v Ptuj, ki se je razvilo nepričakovano lepo. K temu je zelo veliko pripomogel gosp. Jurančič s svojim neumornim delovanjem. — Število članov je v preteklem letu ogromno narastlo. 744 čebelarjev je dobivalo „Čebelarja“. Odbor kranjskega društva ni bil pripravljen na toliko naročnikov. Prvih 6 števil „Čebelarja“ se je tiskalo le v 600 izvodih. Vsled tega je dobilo 140 članov štajerskega društva le 6 števil „Čebelarja“. Teh 140 članov je pa plačalo članarino za celo leto 1904. Da pa ne bodo trpeli nikake škode, je sklenil odbor kranjskega društva pošiljati jim „Čebelarja“ v letu 1905. le za 75 h, t. j. za polovično naročnino.

Temu poročilu je sledilo:

Poročilo blagajnikovo,

ki je je podal gosp. Babnik tako-le:

„Cenjeni zborovalci! Denarno stanje društvene blagajne se v pretečenem letu ni tako razvilo, kakor sem pričakoval, akoravno se je število članov

podvojilo. Dobili nismo nikakih podpor, kar je odločilno za računski sklep. Končni efekt bilance je na videz neznat, če pa eskomptiramo za leto 1904. po prizadevanju gosp. ravnatelja Pirca društvu določeno državno podporo v znesku 1500 K, potem nam ostane vsota 1600 K kot prebitek leta 1904. V računski sklep pa te podpore nisem smel vštaviti, ker je dejansko nismo dobili. Ob sklepu svojega skromnega poročila izražam nado, da bo društvo napredovalo tudi v tekočem letu krepko in si zagotovilo svoj obstanek za dolgo vrsto let. To bomo pa dosegli le pod praporom sloge, kajti nesloga poruši najkrepkejšo organizacijo, kar nam spričuje dovolj prežalostnih dokazov. Društvo je naše ognjišče, kjer se naša srca ogrevajo za dobro stvar. Delujmo složno za napredek našega čebelarstva. In oni, ki pridejo za nami, se nas bodo spominjali s hvaležnostjo . . .“

Nato je gosp. blagajnik prečital:

Računski sklep

o denarnem prometu „Slovenskega čebelarškega društva“ za l. 1904.

Dohodki		K	h	Stroški		K	h
1	Ostanek gotovine koncem l. 1903	783	55	1	Tisek in administracija lista . .	1084	72
2	Hranilna knjižica z vlogo . . .	20	—	2	Honorar in stroški urednika . .	360	—
3	Obresti vloge od zap. št. 2 . . .	14	41	3	Klišeji	53	44
4	Udnina od 486 udov à 2 K . . .	972	—	4	Poštnine, znamke in razno . . .	65	63
5	» » 256 » à 1 K 50 v . . .	384	—	5	Zavarovalnina	70	47
6	» » 2 » à 1 K	2	—	6	Stroški delegata na Dunaj . . .	72	31
7	Izkupilo prodanih starejših letnikov	69	20	7	Nagrada sotrudniku	50	—
8	Za poštnine	—	70	8	Stroški delegata v Ptuj	17	—
9	Za inserate	48	26	9	Hišniku »Mestnega doma« . . .	4	—
10	Zavarovalnina	68	57	10	Med in stekl. za uzorec	20	—
11	Za vezanje knjig	14	90	11	Venec na krsto Ambrožiču in stroški	26	—
				12	Vezava »Slov. Čebelarja«	48	50
				13	Okvirja za diplome	20	—
				14	Stroški predsednika	10	—
				15	Udnina »Državne zveze«	4	—
				16	Omara in stroški za »Sl. Čebelarja«	15	40
				17	Vloga v hranivnico	400	—
				18	Blagajnični ostanek koncem l. 1904	56	12
	Vsota dohodkov . .	2377	59		Vsota stroškov . .	2377	59

Ljubljana, dne 31. decembra 1904.

J. N. Babnik,

t. č. blagajnik.

Pregledano in potrjeno.

Ljubljana, dne 16. februarja 1905.

Fr. Ks. Sajovic

m. p.

Jožef Zajec

m. p.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

Iz Starevasi pri Postojni. — Prosim za mal prostorček za sledeči dopis :

Najprvo moram pohvaliti gosp. dopisnika in čebelarskega preroka iz Grahovega. V „Čebelarju“ št. 3 lanskega leta je omenjeni gospod prerokoval za leto 1904 sušo in po nekaterih krajih precej dobro čebelno letino. Dasiravno je to nekoliko dvomljivo zapisal, se mu je prerokovanje vendar precej uresničilo. Posebno za sušo je bil izvrstno pogodil, a tudi kar se tiče čebelne letine v naši okolici, mu nimamo ničesar ugovarjati. Letina ni bila ravno najboljša, vendar pa, hvala Bogu, smemo biti čebelarji zadovoljni. Ko bi le bila vsako leto taka ! S tem je torej povedano o letini vse.

Pa še nekaj novega vam moram poročati, saj zame je novost, dasi čebelarim že čez 30 let. Samó ne mislite, da je to za predpust. Prigodilo se je pa takole : Bral sem večkrat v čebelarškem listu, da v jeseni čebel ne moriti. In po tem navodilu sem se tudi jaz preteklo jesen ravnal. Od 60 panjev, ki sem jih podrl, sem vse čebele žive ohranil ter jih na 100 plemenjakov porazdelil. V nekaterih panjih, ki so se najbolj prašili, so se čebele potem še pomnožile. Vsled te pomnožitve so se začele mesca decembra pri vseh močnejih panjih čebele valiti. Od polovice decembra naprej so kapice in hube vun nosile. Potem so začeli ob solnčnih dnevih še troti veselo brenčati. Torej so mislile čebele še na rojenje ? Bojim se le, da ne bi bil kateri panj tudi matic zalegel, ker potem bo gotovo izgubljen. Kakšne posledice bo to moje čebelno pomnoževanje imelo, bo prihodnost povedala. Vsem čebelarjem čebelarški pozdrav, v jeseni pa polne lonce medu !

Jan. Sajovic, čebelar.

Iz Žalca. — Prvič vzamem pero v desno roko in vam hočem, dragi bravci „Čebelarja“, popisati, kako se v žalski okolici s čebelami godi. Tukaj gre — žalibog — čebelarstvo, ta važna kmetijska panoga, navzdol. Vzrokov je več. Prvič je nevednost, drugič brezbržnost, a največ hmeljarstvo. Res je, da prinaša hmeljarstvo lep denar, res je pa tudi, da vidno peša čebelarstvo, kajti ajda izginja in hmelj narašča. Kje bi torej dobile čebelice potrebno hrano, če ajde in vresja ni, ker se vsako ped zemlje, še celo travniki izorjejo za hmelj. Boljše je saj za okolico, kjer še ni hmelj tako razširjen, in so gozdovi blizu. Ako bo šlo tako naprej, so čebele v par letih izgubljene, saj se že zdaj lahko na prste našteje čebelarje, ki imajo k večjemu čez 10 panjev čebel čez zimo. — Naj še povem kaj iz čebelarške letine. Leto je bilo srednje, rojile so pri meni dobro, ker 12 panjev je dalo 15 rojev. 5 panjev pa ni rojilo. Dobil sem tudi dva devičnika, katera sta ostala sposobna za pleme. Drujci so ostali za pleme, ker so imeli zadosti blaga. Čudno je bilo letos pri drujskih, ker sem jih moral dvakrat ogrebat. Prvič ko so se usedli na vejo, sem jih ogrenil v panj, čez dve uri je nastal v panju močan šum, in ko pogledam za vzrokom, vidim, da so se začele čebele med seboj klati, in prava matica je zbežala ven ter se usedla na vejo, ena pa je bila notri mrtva, in kupček čebel tudi mrtvih. Drugič sem jih ogrenil in ostale so zadovoljne in

prav dobro delale. — Prvi roj sem dobil 16. maja, zadnjega 10. julija. Paša na ajdi se je pri meni začela že okoli 10. avgusta, ker je bila letos na dveh njivah prav zgodaj sejana. Ako bi ne bilo v septembru deževja, bi bile prav močne, vendar so zadosti nabrale za svojo potrebo in še nekaj črez. Suša nam je letos tukaj prizanesla; ko so imeli drugod sušo, smo imeli v tukajšnji okolici vsaj nekaj dežja, kar je zadostovalo. Prašenje matic se je dobro obneslo, kajti ne ena se ni izgubila. Sršenov je bilo pri meni ogromno; en sam dan sem jih dvajset pobil, koliko pa ob drugih dnevih, nisem štel. Zadovoljen sem torej z letom, ki je minulo. Bog daj, in sveti Ambrož, da bi bilo to leto še bolj srečno, kakor minulo.

S čebelarским pozdravom:

Andrej Pikl, čebelar.

Preklic.

Niže podpisani preklicujem na tem mestu svojo trditev v letošnjem »Slovenskem Čebelarju« stran 15, predzadnji odstavek glaseč se:

»Predno se nadalje pečamo z njegovo (gosp. dr. Walterja Šmida) kritiko, pribijmo, da njegova trditev: »jaz nisem nikdar zahteval, da naj se rabi samo beseda smrad, usmrajen« — ne odgovarja resnici. S težkim srcem ... itd.«

Ta preklic priobčim popolnoma prostovoljno. Izprevidim, da je bila moja trditev neumestna in odveč. Z objavljenjem zgorajšnjih vrstic mi ni bil namen dotakniti se osebnosti gosp. dr. Šmida. Mislim, da s tem preklicom popravim kar sem zagrešil.

Ljubljana, v svečanu 1905.

Bohun - Bukovic.

Listnica uredništva.

Gosp. J. V. v O. pri K.: Poslano pesmico o čebeli priobčimo tja na poletje, ko bodo čebele nosile prav kakor pesmica govori. — Gosp. M. F. v Ž.: Letos nimamo skupnega zavarovanja. — Gosp. A. R. v G.: Sat z gnilobo dobite kasneje spomladi. — Za to številko se je moralo zopet marsikaj odložiti, kar pride čimprej na vrsto, zatoj prosimo, naj ne bo radi tega nikake nevolje.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Kupi se 6 močnih plemenjakov v navadnih kranjskih panjih iz neokuženega kraja. Ponudbe na Jožefa Habata v Podgorju, Primorje.

Radi opustitve čebelarstva prodam 24 dobro prezimljenih kranjskih plemenjakov, ter okoli 50 praznih panjev po prav nizki ceni A. Bučar, Opekarska cesta 20.

Kupi se mal, ličen čebelnjak. Punudbe nasloviti: I. Lampe v Kranju.

Valentin Tušar v Planini pošta Cirkno. Primorsko prodaja 50 plemenjakov po 10 K postavljenih na postajo Škofjaloka.

Janez Cvek v Vrhpolju pri Kamniku ima naprodaj 30 kg zajamčeno pristnega pisanca iz zdravih panjev. Cena po dogovoru.

Čebele kupuje M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem. — Prodaja pa isti umetno satorje iz pravega čistega voska.

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije,
 — ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee) —

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ v Ljubljani.

Velikanska pesa (quedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste **detelje**, posebno za čebelno pašo, „**Phacelia**“ in „**Esparssetta**“; vse vrste **travnih semen** za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste **zelenjadi**, zajamčeno kaljive pri

— **Peter Lassniku, Marijin trg v Ljubljani.** —

Nemške panje (gerstungovce)

izdeluje po natančni meri, z mediščem in s satniki vred po 8 K 60 h:

— **Anton Drukar,** —
 mizar v Kranju.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva prodam

 160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s **predno dvojno steno, vratmi in pokrovom**, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s **karbolinejem**, z **mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamnatima blazinama**, brez satnikov po K 9.—, **brez medišča in blazin** pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.